

Chương 72

Dại Nghĩa Huy Hoàng

hỉ Tín Phong là một ngọn núi cao nhất trong ba mươi sáu ngọn của Mã Huỳnh Sơn.

Đỉnh giáp mây xanh, quanh năm gió lạnh thấu xương, phàm không ai có võ công leo lên tận đỉnh để hứng cái giá buốt như miền băng tuyết.

Hôm đó, có tất cả bảy người, đang họp mặt trên đỉnh núi bảy người đó, là Hoa Sơn Lão Nhân, Thái Sơn Lão Nhân, Địa Tướng, Công Chúa, Lam Y Lão Tổ, cùng Lan Nhi và Thu Nhi.

Họ đến vì có lời ước hội với Độc Cô Thanh Tùng. Họ đến sớm hơn giờ hẹn, chờ chàng.

Thực ra, từ lúc đại phá Huyền Ảnh Cung họ vẫn ở luôn tại Huỳnh sơn, mãi đến ngày ước hội họ mới lên Thỉ Tín Phong.

Hoa Sơn Lão Nhân gọi Thiên Sơn Lão Nhân :

- Đường Bất Tử ạ, người ước đoán xem hôm nay Độc Cô Thanh Tùng đến đây trong cương vị đệ tử đối với sư tôn, hẳn sẽ có thái độ như thế nào ?

Thái Sơn Lão Nhân lắc đầu, tỏ vẻ lão không biết thế nào mà ước đoán.

Hoa Sơn Lão Nhân lạnh lùng tiếp :

- Trừ ra hẳn tự xử tại Thỉ Tín Phong này còn thì dù hẳn có thái độ nào, nhất định ta không hài lòng.

Địa Tướng nhìn hai lão nhân một thoáng :

- Chết ! Hẳn chết là tiện nghi chớ hẳn lắm rồi !

Tại cục trường, ai ai cũng tỏ ra phần hận rõ rệt, chỉ có Lam Y Lão Tổ cùng hai nàng Lan và Thu thâm lo ngại cho Độc Cô Thanh Tùng.

Lão Tổ điểm phốt một nụ cười, nêu ý kiến :

- Tôi có chủ trương khác hẳn với các vị !

Địa Tướng biến sắc hỏi nhanh :

- Huyết Ảnh Tử là mối đại họa của võ lâm, người có muốn rộng lượng cho hắn sao ?

Lam Y Lão Tổ vẫn điềm nhiên, giữa vững lập trường :

- Người ta nói, luyện thành Huyết Ảnh Hoá Hình Công, là con người mất cả bốn tánh nhưng Độc Cô Thanh Tùng còn giữ được thiện lương trọn vẹn, hắn có làm gì hại nhân hại nghĩa đâu ? Cho nên, theo tôi nhận xét sự phê phán của người đời còn có chỗ đáng nghi ngờ, mình không thể tuyệt đối tin tưởng được. Nếu bằng vào một thiên kiến mà bức bách Độc Cô Thanh Tùng vào tử địa, tôi e không được công bình !

Địa Tướng phẫn nộ :

- Huyết Ảnh Hoá Hình Công làm mất bốn tánh con người, điều đó là cái chắc, sao gọi là truyền thuyết đáng nghi ngờ được. Năm xưa Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi, giết người hàng ngàn, hàng vạn, đó là một bằng chứng cụ thể, ai ai cũng biết, người còn cho là đáng nghi ngờ à ?

Lam Y Lão Tổ cười lạnh :

- Nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã giết những ai được bao nhiêu người ?

Địa Tướng cao giọng :

- Chiến dịch Vọng Nguyệt Bình tại Thanh Thành Sơn chưa đủ gọi là một thảm kịch hay sao ?

Lam Y Lão Tổ cười nhẹ :

- Ta và người cùng có mặt trong chiến dịch đó, người há chẳng thấy những kẻ bị hắn giết đều đáng tội chết hay sao ?

Địa Tướng đỏ mặt, lão vừa thẹn vì đuối lý, vừa giận lão tổ có ý bênh vực Độc Cô Thanh Tùng.

Lão quát to, bất chấp lễ phải :

- Vô luận thế nào, Huyết Ảnh Tử vẫn là kẻ thù chung của võ lâm, hắn đã làm điểm nhục thanh danh của Thần Phong Đại Đế và Thiên Địa Nhị Tướng, ta không thể buông tha cho hắn. Nếu ta buông tha cho hắn, là ta gián tiếp khinh miệt võ lâm.

Lam Y Lão Tổ sôi giận, không còn giữ được bình tĩnh trước thái độ cố chấp của Địa Tướng. Song, lão không phát tác lão điểm một nụ cười mỉa.

Đột nhiên, có tiếng ngựa hí vang xé không gian vọng đến cục trường, tiếng ngựa hí liên tục càng xa càng nghe gần.

Tại cục trường, người nào người nấy cũng ngưng trọng thần thái.

Không lâu lắm, con Hồng Long Cái Tuyết đã ló dạng trên con đường từ chân núi dẫn lên đỉnh.

Bảy người ngồi sáng ánh mắt lên, song như để thấy rõ họ chia ra hai phe, những ánh mắt đó tự nhiên cũng thuộc hai ý niềm riêng biệt...

Nhưng, họ thất vọng ngay.

Trên lưng ngựa, không phải là Độc Cô Thanh Tùng mà chính là Ngươn Nhi và Lãnh Nhạn Dung.

Cả hai đến đây là điều ngoài ý tưởng của bảy người, họ tìm hiểu cả hai đến đây có ý tứ gì. Họ còn đang hoang mang suy nghĩ ba bóng người nữa như tên lao, bay vút tới.

Ba người đó là Liệt Mã Cuồng Sanh, Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn.

Long mã trông thấy Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ, là cố chủ, mừng rỡ hí vang rền. Tiếng hí của nó chấn động cả đỉnh Thỉ Tín Phong.

Nó vọt tới bên cạnh Liệt Mã Cuồng Sanh liền.

Liệt Mã Cuồng Sanh đưa tay xoa đầu nó, dịu giọng vỗ về :

- Tuyết Nhi ! Người đã trải qua nhiều gian khổ lắm phải không ?

Long Mã hí hí nhẹ, tỏ ra hiểu biết lòng chủ nhân của nó, đôi mắt nó ươn ướt long lanh, chừng như nó xúc động vô cùng.

Liệt Mã Cuồng Sanh nghe niềm thương cảm dâng tràn trong tâm tư, trùi mền nhìn nó :

- Tuyết Nhi ! Đừng bi thương nữa ! Từ nay người không còn xa cách ta, ta biết người đã già, già lắm rồi, người phải ngơi nghỉ chứ ! Thanh Tùng điệt trong lứa tuổi trẻ trung, tiền trình dài rộng người không còn đủ sức theo hấn nữa, hấn phải tìm một cước lực khác, thay thế cho người !

Lão không dần được trào lòng, để rơi hai hàng lệ.

Một lúc lâu, lão lẩm nhậm :

- Ta còn một việc cuối cùng, giúp Thanh Tùng diệt giải quyết xong, ta và người cùng an hưởng tuổi già !

Lão bước đến cạnh Lãnh Nhạn Dung nhẹ giọng hỏi :

- Lãnh cô nương đây phải không ! Thanh Tùng diệt đang ở dưới chân núi, đợi cô nương đó !

Lãnh Nhạn Dung không kịp chào hỏi Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ, phóng mình chạy như bay xuống núi, trong mấy hôm nay cách biệt Độc Cô Thanh Tùng lòng nàng như thiêu đốt, lúc này hận mình không cánh mà bay mau hơn.

Liệt Mã Cuồng Sanh nhìn theo bóng nàng, thở dài :

- Trông chúng, ta tui hận cho phần ta ! Cầu xin ơn trên phù hộ cho chúng được tròn duyên đến bạc đầu !

Lão nhảy lên lưng Long Mã, vòng tay chào Huyế Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn :

- Sự việc tại đây, mong hai vị huynh đài chiếu liệu giúp Độc Cô Thanh Tùng, tiểu đệ xin đi trước !

Lão không buồn nhìn đến bọn Địa Tướng bên trên đỉnh núi, phiêu diêu, cao ngạo vô cùng.

Thần Phủ Khai Sơn cao giọng hỏi gấp :

- Lão đệ định đi đâu ?

Liệt Mã Cuồng Sanh nhếch nụ cười khổ, đáp :

- Tiểu đệ tìm chỗ an trí Tuyết Nhi cho nó dưỡng phận, nó đã chịu nhiều gian lao khổ sở nó đã quá già, không thể đày đoạ nó lâu hơn, gặp Độc Cô Thanh Tùng nhị vị huynh đài chuyển lời hộ cho hân rở ý muốn của tiểu đệ ! Thôi, tiểu đệ đi đây !

Lão hú vọng một tiếng dài, Long Mã hí lên ba tiếng, cất cao bốn vó phóng chạy như gió cuốn.

Trong khoảnh khắc, người và ngựa đã xa ngoài trăm trượng. Vừa lúc đó, từ dưới chân núi có tiếng gọi vọng lên :

- Tử Kỳ hãy đợi ta !

Tiếp theo, một bóng xanh leo lên như tén bắn, bóng xanh đó đáp xuống ngựa sau lưng Liệt Mã Cuồng Đanh, nghiêng nhiên hai người cỡi chung Long Mã.

Chớp mắt, Long Mã đã khuất dạng sau non núi chập trùng.

Sau đó, có người đến Thỉ Tín Phong trong dãy Huỳnh Sơn nhất được mấy chiếc lông chim màu xanh, thiên hạ giang hồ mới hiểu bóng xanh cùng theo Liệt Mã Cuồng Đanh, một đi không trở lại chính là người tình của lão một trong Tuyệt Sơn Tam Nhạn, Tên Kim Văn, tước hiệu Lục Vũ Lệnh Chủ.

Có kẻ ca ngợi họ giữ được tình chung, cũng có kẻ chê trách họ quên đi ngang trái buổi đầu, không tránh khỏi ngõ ngàng khi tái hợp.

Theo lời chỉ dẫn của Liệt Mã Cuồng Đanh, Lãnh Nhạn Dung xuống đến chân núi tìm gặp Độc Cô Thanh Tùng không khó khăn gì.

Chàng vận chiếc áo xanh, có mới một chút nhưng không khác thứ y phục thường dùng ngày nào.

Khí độ hiện ngang, nhìn kỹ mới thấy được nét khắc khổ phong trần thần thái trẻ trung sung mãn. Chàng đang ngồi thờ người trên một phiến đá, gương mặt nghiêm trọng.

Lãnh Nhạn Dung nhào tới ôm chầm lấy chàng, riu rít :

- Thanh Tùng ca ! Thành Tùng ca ! Tiểu muội thương nhớ biết bao !

Độc Cô Thanh Tùng sáng rỡ mắt, vẻ nghiêm trọng tan biến chàng vòng tay siết mạnh nàng :

- Dung Muội ! Dung muội ! Ngu huynh cũng nhớ nhung Dung muội có kém gì ! Bao nhiêu ngày qua là bao nhiêu năm xa cách !

Hai gương mặt càng rục niềm vui, hai nụ cười cùng tươi tái ngộ mặc dù sự ly cách không phải lâu dài cho lắm. Nhưng bốn giòng lệ cùng tuôn trào, những giòng lệ cảm thông xúc động !

Lâu lắm, cả hai mới lắng đọng tình hoài, Lãnh Nhạn Dung nhìn chàng một lúc:

- Thanh Tùng ca ! Tiểu Muội hết sức vui mừng nhận thấy Thanh Tùng ca còn giữ nguyên phong độ cũ ! Từ này tiểu muội không chịu rời xa nhau nữa đâu, dù là một bước!

Độc Cô Thanh Tùng run run giọng :

- Phải đấy ! Dung muội ạ ! Mình không còn xa nhau nữa ! Mình vĩnh viễn ở bên nhau !

Chàng thốt lên cau đó thoáng biến sắc, sợ Lãnh Nhạn Dung bắt gặp vẻ biến đổi của chàng, chàng lảng sang chuyện khác :

- Dung muội ! Cảnh trí quanh đây thanh lịch chứ ? Mình dạo bước một vòng nhé ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

Cả hay tay trong tay, lần theo sơn cốc dưới chân Huỳnh Sơn. Họ say sưa bên nhau tuy mỗi người có riêng một ý nghĩ, nàng thì vui trọn vẹn với chàng, còn chàng thì bị cuộc ước hội trên đỉnh Thỉ Tín Phong chi phối phần lớn.

Họ ung dung bách bộ một lúc, chợt Lãnh Nhạn Dung hỏi :

- Vừa rồi, chừng như Thanh Tùng ca có biến sắc ?

Độc Cô Thanh Tùng bình tĩnh đáp :

- Đâu có ?

Lãnh Nhạn Dung hờn dỗi :

- Thanh Tùng ca có ý dẫu đó ! Nếu có điều gì lo ngại thì cứ tỏ thật cho tiểu muội nghe đi.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không, Dung muội ạ ! Chẳng có điều gì đáng lo ngại cả, có lẽ vì quá xúc động nên thần sắc hơi thay đổi chăng ?

Chàng lại lảng sang chuyện khác :

- Có phải đại thúc đã đi rồi ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Phải ! Long Mã cũng được đại thúc mang theo luôn.

Chàng lại hỏi ;

- Trên đỉnh Thỉ Tín Phong, còn mấy người ở đấy chứ ?

- Còn !

Nàng có phần nào thất vọng, tiếp nối :

- Thanh Tùng ca vì mấy người đó mà xúc động ?

Độc Cô Thanh Tùng chối :

- Không ! Họ có liên quan mật thiết gì đến ngu huynh ?

Lãnh Nhạn Dung không tin :

- Chẳng như Thanh Tùng ca có điều gì dấu tiểu muội !

Đột nhiên Độc Cô Thanh Tùng nghiêm sắc mặt :

- Ngu huynh có làm hai điều không phải đối với Dung muội, điều thứ nhất là đã phóng thích Vạn Cực Lão Nữ, cừu nhân của Dung muội. Tuy nhiên, ngu huynh phế huỷ võ công của bà ta rồi, Dung muội có phiền trách ngu huynh không ?

Lãnh Nhạn Dung đáp nhanh :

- Không ! Tiểu muội không phiền trách gì cả. Thanh Tùng ca xử sự làm sao thì tiểu muội vẫn vui theo làm vậy. Nếu Thanh Tùng ca không giết bà ấy tất cũng có lý do, tiểu muội còn trách phiền gì nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng cảm động :

- Dung muội tốt quá ! Còn điều thứ hai...ngu huynh không biết phải nói với Dung muội như thế nào...ngu huynh không dám nói...

Đến lượt Lãnh Nhạn Dung biến sắc :

- Việc quan trọng lắm sao ? Thanh Tùng ca còn sợ gì mà không dám nói ? Yêu nhau như chúng ta, đến cả sự sống chết cũng cộng đồng còn việc gì riêng tư mà phải ngại ?

Độc Cô Thanh Tùng khổ sở vô cùng :

- Ngu huynh ngại gây thương tâm cho Dung muội !

Lãnh Nhạn Dung chớp ngời đôi mắt, lộ vẻ cương quyết:

- Nếu là việc chung, tiểu muội vẫn thừa can đảm chịu mọi thử thách.

Bỗng, nàng hỏi nhanh :

- Thanh Tùng ca có người bạn gái nào khác...

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ :

- Làm gì có việc đó ? Dung muội cho ngu huynh là hạng người gì ?

Lãnh Nhạn Dung bẽn lẽn:

- Thanh Tùng ca tha lỗi cho nhé !

Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Nếu không phải là việc đó, thì còn việc gì khác có thể làm cho tiểu muội thương tâm ? Thanh Tùng ca có sự gì đáng lo sợ chẳng ? Tiểu muội từng nghe Ngươn Nhi bảo là hiện tại Thanh Tùng ca trở thành vô địch trong thiên hạ như vậy còn sợ ai nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng, thê thảm ra mặt :

- Trước khi ngu huynh nói ra điều khó nói, Dung muội có thể đáp ứng hai điều kiện của ngu huynh chẳng ? Điều kiện thứ nhất, Dung muội tuyệt đối không được bi thương, dù sự việc gì xảy đến cho ngu huynh cũng thế. Được vậy ngu huynh mới an lòng !

Chàng dừng lại một chút, mơ màng nhìn ra khoảng trời xa, rồi tiếp nói :

- Điều kiện thứ hai, là giúp cho ngu huynh sống lại.

Chàng kết thúc :

- Dung muội có thể đáp ứng chẳng ?

Lãnh Nhạn Dung kinh ngạc :

- Sống lại ? Thanh Tùng ca không đang sống đây sao ? Tiểu muội không hiểu gì cả !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Phải ! Dung muội ạ ! giúp ngu huynh sống lại ! Nghĩa là ngu huynh sẽ chết, rồi nhờ Dung muội giúp cho sống lại. Ngu huynh bảo đảm là sự việc tiến hành tốt đẹp, Dung muội khỏi bi thương, lo lắng, chỉ trong vòng nửa năm thôi ngu huynh sẽ sống lại như thường, điều khẩn thiết là Dung muội phải nhẫn nại.

Lãnh Nhạn Dung kêu lên :

- Trời ! Thanh Tùng ca làm tiểu muội sợ quá ! Đừng nói những việc quái gở đó nữa ! Tiểu muội không dám nghe đâu ! Có nghe cũng không hiểu gì cả !

Nàng ép sát mình vào chàng, chàng ôm nàng chặt hơn. Cố lấy giọng hết sức dịu dàng, chàng an ủi nàng...

- Dung muội ạ ! ngu huynh nói thật đấy ! Sự việc vô cùng hệ trọng nên ngu huynh nhờ Ngươn Đệ về Hồng Trạch Hồ, gọi Dung muội đến đây, tỏ cho Dung muội

biết. Sau khi ngu huynh chết rồi, Dung muội hết sức giữ gìn thi thể, mang về Quỷ Phủ Biệt Cung, dưới dưới Phi Long nơi đó có Ngoại công, Mẹ và Di Xích Diệp cùng Hồi muội Bích muội, lại có cả hai vị thúc thúc Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Đơn. Tất cả sẽ hiệp với Dung muội bảo vệ thi thể của ngu huynh, chỉ trong vòng nửa năm là ngu huynh sẽ sống lại.

Lãnh Nhận Dung làm sao tin được một người chết rồi nửa năm sau có thể sống lại ? Nàng lắc đầu :

- Không đâu ! Tiểu muội sợ Thanh Tùng ca chết luôn ! Thì Thanh Tùng ca đừng chết là hơn, chứ chết rồi có chắc gì sống lại được ?

Độc Cô Thanh Tùng cố thuyết phục nàng :

- Dung muội ạ ! Cứ tin ngu huynh đi ! Chẳng bao giờ ngu huynh đành để cho Dung muội bơ vơ cô quạnh trên đường trần đầu ! Ngu huynh phải chết cho dứt khoát một trách nhiệm đối với đời. Sau đó, ngu huynh sống lại để cùng Dung muội hưởng phúc trăm năm đời không còn gì quấy nhiễu đến chúng ta nữa ! Nếu không chết một lần, thì lương tâm cắn rứt mãi sống với sự dày vò lương tâm như vậy, mình còn vui sướng gì?

Lãnh Nhận Dung hỏi :

- Mà sự việc gì bức bách Thanh Tùng ca phải làm thế ?

Độc Cô Thanh Tùng giải thích :

- Trong lúc vô tình ngu huynh luyện được Huyết Ảnh Hoá Huyết Công của Huyết Ảnh Tử lại là kẻ thù chung của thiên hạ của võ lâm, nên ân sư Địa Tướng và sư bá mẫu Công Chúa không dung tha, bức bách ngu huynh tán giải Hoá Huyết Công. Nếu tán giải môn tà công đó thì phải chết !

Lãnh Nhận Dung lấy làm lạ :

- Luyện được Huyết Ảnh Hoá Hình Công có làm gì nên tội mà phải chết ?

Độc Cô Thanh Tùng cười khổ :

- Ngày trước Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi sát hại hàng ngàn hàng vạn người. Võ lâm lên án là kẻ thù công cộng, do đó mà có thành kiến trong giang hồ hễ là Huyết Ảnh Tử thì phải bạo tàn, hiếu sát. Thành kiến đó không đúng lắm, nhưng biết sao hơn khi ân sư và Công Chúa cố chấp ? Ngu huynh không thể nào trái ý muốn của hai vị được, cho nên

ngu huynh phải tự xử lấy mình, dứt khoát một trách nhiệm với đời sau đó mình sẽ sống cho riêng mình !

Lãnh Nhạn Dung hoài nghi :

- Có chắc là Thanh Tùng ca sẽ sống lại không ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi chết hơn ba trăm năm chỉ còn là đồng xương khô, thế mà ngu huynh cho mấy giọt máu được sống lại như thường.

Sau khi ngu huynh chết rồi Dung muội sẽ nhỏ vài giọt máu trên thi thể, bảo đảm trong sáu tháng sau ngu huynh sẽ sống lại.

Lãnh Nhạn Dung bán tính bán nghi :

- Nếu Thanh Tùng ca có bề gì thì tiểu muội cũng chết theo luôn !

Độc Cô Thanh Tùng trấn an nàng :

- Dung muội không phải lo ngại ngu huynh không liệu lĩnh đầu. Vì muốn hưởng hạnh phúc vĩnh viễn bên nhau, nên ngu huynh phải dứt khoát mọi điều ràng buộc với đời bằng cách đó.

Lãnh Nhạn Dung trước sau vẫn không yên tâm, nàng cứ khóc mãi Độc Cô Thanh Tùng hết sức vỗ về, sau cùng nàng mới gật đầu :

- Tiểu muội tin lời Thanh Tùng ca !

Nơi đỉnh Thỉ Tín Phong Địa Tướng chờ mãi không thấy Độc Cô Thanh Tùng đến, nóng nảy la hét vang rền.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch nụ cười khổ, dậm đứng lên nhưng Lãnh Nhạn Dung giữ chàng lại. Nàng bảo :

- Đã hết ngày đầu mà Thanh Tùng ca phải vội ? Hãy để đến chiều rồi lên trên ấy cũng không muộn !

Vừa lúc đó, Ngươn Nhi chạy bay đến báo tin :

- Địa Tướng và các vị ấy đang nóng nảy chờ Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu ;

- Ngu ca sẽ đến, Ngươn đệ hãy nghe đây.

Lược thuật sơ lược việc mình sắp làm, và nhờ Ngươn Nhi chạy đi báo tin cho

Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn hay, để đến bảo vệ thi thể chàng, mang về Biệt Cung Quỷ Phủ.

Ngưon Nhi không chậm trễ, đi liền.

Khi vầng thái dương chéch về Tây, Độc Cô Thanh Tùng đã lên đến đỉnh Thỉ Tín Phong.

Theo sau chàng, có Huyết Bút Tú Tài Khưu Như Chân, Thần Phủ Khai Sơn Cao Mãnh, Lãnh Nhãn Dung và Ngưon Nhi.

Không đợi ai hạch tội mình, Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thốt :

- Ân ! Sư bá mẫu ! Độc Cô Thanh Tùng này hôm nay không có lời gì để nói với nhị vị, chỉ xin lấy cái chết, đền đáp ân giáo huấn từ lâu.

Hai bàn tay chập lại, tay này bứt mạch máu tay kia. Máu chảy đầm đìa Độc Cô Thanh Tùng ngã xuống.

Huyết Bút Tú tài, Thần Phủ Khai Sơn, Lãnh Nhãn Dung và Ngưon Nhi từ từ bước tới, nâng xác chàng lên, lặng lẽ mang về Quỷ Phủ Biệt Cung.

Địa Tướng, Công Chúa gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nhưng ánh mắt có đượm niềm chua xót.

*

* *

Sáu tháng sau, cũng tại Thỉ Tín Phong một chiếc đài cao được dựng lên, giữa sân trường có thể chứa hàng vạn người.

Ngày ấy, một ngày Trung Thu giá tiết, từ sáng sớm, có vô số hào kiệt võ lâm lãnh tụ năm tụm ba quanh đài trường.

Họ đến đây do thiệp mời của Nga My Lão Nhân Cát Trường Sanh, Dự đại hội võ lâm để giải quyết một sự kiện trọng đại trên giang hồ.

Sự kiện đó, là chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh xuất hiện trên giang hồ, Nga My Lão Nhân hướng xuống cuộc đại hội, quần hùng Tam Sơn Ngũ Nhạc, để định vị ngôi Võ Lâm Thánh Tôn, đúng theo di huấn của Vô Danh Kiếm Khách.

Vì tầm quan trọng của Sự kiện, nên hầu hết những tay phương bá trong võ lâm đều có mặt.

Trong số đó có cả Vô Danh Hậu Duệ Kiếm Khách từ Cửu Hoa Sơn đến. Cũng có cả Lam Y Lão Tổ, Địa Tướng, Công Chúa cùng Hoa Sơn và Thái Sơn Lão Nhân.

Quần hùng phân vân không rõ nhân vật nào chiếm được chiếc Vô Lâm Kim Đảnh, họ nôn nóng chờ đến giờ khai mạc.

Lúc đó, mọi người đều tin tưởng là Độc Cô Thanh Tùng đã bị Địa Tướng và Công Chúa bức tử rồi, nên không một ai nghĩ là chàng có mặt tại hội trường.

Ba hồi trống vang lên, tiếp theo là ba hồi thanh la tiếng thanh la dứt trong bầu không khí yên lặng hoàn toàn.

Nga My Lão nhân bước ra giữa đài trường, vái chào bốn phía tuyên bố đại hội khai mạc, đoạn lão đồng dục gọi :

- Kim Đảnh Lệnh Bài Thứ Giả xuất hiện !

Tám màn ngàn đôi đài trường rung động, từ phía sau đài, hai thiếu nữ đẹp như tiên nga bước ra, đứng hai bên chiếc án nơi trung tâm.

Đó là Hồng Nhi và Bích Nhi, mỗi nàng cầm một miếng kim bài.

Nga My Lão Nhân gọi lần thứ hai :

- Liên Tạc Thứ xuất hiện !

Ngưon Nhi bước ra, tay cầm Tử Long Kiếm, đứng trước bàn án hơi nép qua một bên.

Nga My Lão Nhân gọi lần thứ ba :

- Cháp Pháp Trưởng Lão xuất hiện !

Tám màn rung động, hai hàng người từ từ bước ra nam tả, nữ hữu, tiến đến trước án, đứng hai bên.

Nam, là Huyết Bút Tú Tài, Thần Phủ Khai Sơn. Nữ là Kim Xoa Giáo Chủ và Xíc Diệp Phu Nhân.

Nga My Lão Nhân lại gọi :

- Hộ Pháp Kim Đảnh xuất hiện !

Vạn Cực Thiên Tôn đi trước, hai tay nâng cao Kim Đảnh, theo sau là Cửu Long Thần Ma.

Vạn Cực Thiên Tôn đặt chiếc Kim Đảnh lên bàn án, đoạn cùng Cửu Long Thần Ma phân ra đứng hai bên sau chiếc bàn. Chiếm được Kim Đảnh, và cuộc hội ngộ hôm nay do Nga My Lão Nhân xướng xuất để suy tôn lão, tất cả đều kinh hãi, đến chừng lão lui ra một bên, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau cùng, Nga My Lão Nhân gọi to :

- Dám mời Võ Lâm Thánh Tôn ra mắt quần hùng !

Bên dưới đài trường, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên trung tâm đài.

Ba hồi trống vang lên, tiếp theo là ba hồi thanh la, rồi bức màn rung động.

Độc Cô Thanh Tùng trong bộ y phục trắng chớp ngời như bạc bước ra, tay cầm

Quyển Vương Tạng.

Quần hùng vô cùng kinh ngạc.

Họ kinh ngạc vì chàng còn sống, chứ không phải bất phục, sự thực cũng có kẻ bất phục nhưng bất phục để làm gì, khi họ không làm gì được chàng ?

Người bất phục nhiều nhất là Địa Tướng và Công Chúa, kể đó là Hoa Sơn và Thái Sơn hai vị lão nhân.

Nga My Lão Nhân đảo ánh mắt sắc lạnh uy nghiêm quanh đài trường một vòng, cao giọng thốt :

- Độc Cô đại hiệp là người đủ tài đủ đức lại chiếm được chiếc Võ Lâm Kim Đảnh xứng đáng được công cử vào ngôi vị Võ Lâm Thánh Tôn, kế vị Vô Danh Kiếm Khiếm Khách lão tiền bối, bảo trì chánh nghĩa quyết đoán sự việc giang hồ. Lão phu triệu tập cuộc đại hội hôm nay để cùng chư vị suy tôn Độc Cô đại hiệp vào trong vị phục hưng kiếp vận võ lâm, nếu có vị nào không tán đồng sự điều nghị của lão phu thì xin thẳng thần tử bày ý kiến trước đại hội.

Phần đông quần hùng không có ý kiến rõ rệt, bởi họ thuộc thành phần cầu an, chỉ có một số ít phương bá từng giữ vai trò lãnh tụ địa phương thì họ đã biết rõ hành vị của Độc Cô Thanh Tùng.

Nếu có người nào không thực tâm khâm phục chàng, họ cũng phải nể Nga My Lão Nhân là người ân tri đại hội, cho nên không có ai phản đối.

Nhưng, họ không dám xướng xuất sự tán đồng, bởi họ còn dè dặt, họ không dám nhận cái trách nhiệm phát biểu đồng tình đầu tiên. Nếu có ai làm cái việc đó, họ hưởng ứng ngay. Họ không phải chờ lâu.

Vô Danh Hậu Duệ Kiếm Khách đồng dặc hô to :

- Tôi tán đồng !

Lam Y Lão Tổ phụ hoạ :

- Tôi tán đồng !

Một lão trượng và một lão ẩu đứng cạnh nhau, cũng hô to :

- Chúng tôi tán đồng !

Lão trượng và lão ẩu đó, chính là Liệt Mã Cuồng Sanh và Lục Vũ Lệnh Chủ cải trang đến dự đại hội.

Quần hùng rập nhau hô to, tiếng hô làm chấn động cả vùng Thỉ Tín Phong :

- Chúng tôi tán đồng !

Chỉ có Địa Tướng, Công Chúa, hai lão nhân Hoa Sơn và Thái Sơn im thin thít.

Thoạt đầu họ hết sức kinh ngạc Độc Cô Thanh Tùng không chết. Từ kinh ngạc họ sanh bất bình, họ toan phản đối, nhưng họ tự lượng sức mình, không phải là địch thủ của Độc Cô Thanh Tùng.

Họ đã vì công đạo, chánh nghĩa mà bức tử chàng, thành ân tình tiêu diệt, thì nay rất có thể chàng không nương tay đối với họ để củng cố ngôi vị độc tôn của chàng.

Hiện tại, không còn một liên quan nào giữa song phương, thì Địa Tướng và Công Chúa có khác người xa kẻ lạ đối với chàng ! Do đó họ im thin thít.

Nga My Lão Nhân lại nhìn quanh cục trường một thoáng, đoạn đồng dặc buông tiếp :

- Ngôi vị đã định xong, bây giờ lão phu đề nghị quần hùng tặng cho vị Võ Lâm Thánh Tôn một tước hiệu !

Lam Y Lão Tổ cất tiếng liền :

- Võ lâm Thánh Tôn lãnh hội được năm tuyệt học Cửu Âm Công, Hàn Man Chỉ, Hoá Huyết Công, Thiên Oai Chưởng và Thần Phong Chưởng trong năm tuyệt học có một tà công, lão phu đề nghị đại hội nên tặng cho cái tước hiệu Ngũ Tuyệt Ma Vương !

Quần hùng vỗ tay tán đồng. Địa Tướng và Công Chúa toan ứng tiếng phản đối, nhưng Nga My Lão nhân khoát tay về quần hùng, yêu cầu mọi người yên lặng đoạn thốt :

- Võ Lâm Thánh Tôn đã tuyên hứa là không bao giờ sử dụng Thiên Oai Chưởng và Thần Phong Chưởng nữa. Vậy trong Ngũ Tuyệt, giảm hai, còn ba, danh hiệu do Lam Y huynh đài đề nghị, xin sửa lại là Tam Tuyệt Ma Vương, các vị có đồng ý không ?

Quần hùng rập nhau hô to :

- Đồng ý : Tam Tuyệt Ma Vương Võ Lâm Thánh Tôn muôn năm ?

Độc Cô Thanh Tùng rời chiếc án, bước ra giữa đài trường, vòng tay vái chào bốn phía, rồi cao giọng tuyên bố :

- Độc Cô Thanh Tùng này mong ơn chư quý vị hào kiệt bốn phương suy cử vào ngôi vị chí tôn, xin long trọng hứa sẽ bảo vệ chánh nghĩa giang hồ đến hơi thở cuối cùng.

Tiếng hô vang dội đến mấy dặm xa.

Nga My Lão Nhân yêu cầu các vị phương bá và Chưởng môn Chưởng giáo ở lại hợp soạn quy luật ước thúc giang hồ, còn bao nhiêu thì giải tán hẹn năm sau, cũng vào ngày giải tiết Trung Thu, hợp đại hội để tổng kết tình hình.

Trong một năm qua, Độc Cô Thanh Tùng tận tụy với chức vụ có mặt khắp mọi nơi diệt hung, trừ bạo, tạo thanh bình cho võ lâm. Một ngọn gió lành thổi khắp bốn phương, lòng người vô cùng hoan hỉ.

Năm sau, trong ngày đại hội, Địa Tướng và Công Chúa đã ăn năn sự khắt bạc của họ, nhận thấy Độc Cô Thanh Tùng không phải là con người tàn bạo như họ tưởng. Họ xoá tan thành kiến cũ, tuyên bố chấp nhận chàng là truyền nhân của Thiên Địa Nhị Tướng và Thần Phong Địa Đế. Nên danh hiệu Tam Tuyệt Ma Vương đổi lại là Ngũ Tuyệt Ma Vương.

-HET-

September 2003